

ANADOLUDAN 45 ÇİÇEK

Ceyhan ÇİÇEK

Güzel günler göreceğiz çocuklar,
Güneşli günler göreceğiz...
Motorları maviliklere süreceğiz çocuklar,
Işıklı mavilikler süreceğiz...

ANADOLU'DAN 45 ÇİÇEK

Haftalardır beklediğimiz gün geldi ve Anadolu'nun 18 ayrı köşesinden gelen 45 kardeşimizle buluştuk. İlkar'da çok eski olmadığım için gelen kardeşlerimi daha önceden tanı mıyordum ve bu yüzden acaba nasıl davranmam gerekir, nasıl kaynaşırız diye günlerce düşün müştüm fakat sarmaş dolaş olmamız bir-iki saati bulmadı.

4 gün boyunca neler yapılmadı ki: çocuklar teknoloji müzelerinde bilimin eğlenceli yanını görerek bilime daha çok merak saldılar, Anadolu'nun ve Cumhuriyet'in tarihine indiler ve daha çok sahip çıktılar geçmişlerine, daha yakından tanıdılar Atatürk ve arkadaşlarını, İsmet İnönü'nün kızından öğütler aldılar-İsmet İnönü'nün 80 yaşında

yüzme dersi aldığını öğrendiklerinde insanın devamlı yeni arayışlar içinde olması gerektiğini anladılar.

Canımızı sıkın yağmura rağmen Atatürk Orman Çiftliği'ni gezdik ve 3 boyutlu sinemada çocuklar hem eğlendiler hem de çok etkilendiler (tabi ki biz de). Belki de 23 Nisan'ın en eğlenceli ve en farklı anı çocukların Kızılderili bir grupla dans etmeleriydi. Doldu bir salonun önünde dans ettiler ve seyirciler tarafından alkışlandılar, belki de hayatlarında ilk kez birileri onları takdir edip alkışlıyordu.

Eymir'e gittik ve bütün enerjimizi attık orda 3 saat boyunca koşturarak, oynayarak. Çocuklar bir oyundan diğerine koşturup durdular. Ve tabi ki bütün bu yerler arasında gidip gelirken mavi otobüsümüzdeki eğlencelerimiz. Fuat'ın, Salise'nin şarkıları Ramazan'ın fıkraları ve Muhammet Ali'nin bitmeyen masalı...

4 gün boyunca bana diğer çocuklardan daha çok ilgi gösterdi Salise. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacı her halinden belliydi fakat niye beni diğer abilerinden, ablalarından daha yakın görmüştü? Nedenini bana son gün verdiği yazıda söylüyordu: "Ne zaman üzülsem derdimi sorarsın, gözümden bir damla yaş aksa gözümdeki yaşları o yumuşacık ellerinle silersin" Bu sözler aslında bir çocuğu mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu anlatıyor. Yeter ki onlar yanlarında birilerinin olduğunu hissetsinler.

Ve ayrılık anı...
Kendime söz vermişim ağlamamak için çünkü kardeşlerimi güler yüzle uğurlamak istiyordum fakat diğer gönüllü arkadaşlarım gibi ben de tutamadım kendimi.

4 gün geçti projenin üstünden ve ben her gün Şeyma'nın, Fuat'ın, Meral'in, Goncağül'ün ve diğer tüm

kardeşlerimin resimlerine bakıyorum, her gün Salise'nin otobüste söylediği şarkıyı - Bartın'ın güzelleri- defalarca söylüyorum. Çünkü çocukların o saf, temiz dünyasında dolaşmak istiyorum hiç çıkmadan...

23 Nisan Projesi bir kez daha gösterdi ki
biz dünyanın en onur verici işini yapıyoruz;
çocukların gülmesini sağlıyoruz,
onların yalnız olmadıklarını hissettiriyoruz
ve en önemlisi geleceğe umutla bakmalarını sağlıyoruz.

İLKYAR'a gönül veren, destek veren herkese ülkem
ve insanlık adına sonsuz teşekkürler...

Ancak unutmayalım ki yolumuz çok uzun.

Gözünde yaş olan tek bir çocuk kalsa bile bizim işimiz bitmemiş demektir...

Dünyayı verelim çocuklara hiç değilse bir günlüğüne
allı pullu bir balon gibi verelim oynasınlar
oynasınlar türküler söyleyerek yıldızların arasında...

Ceyhan Çiçek
ODTÜ Uluslararası İlişkiler Mezunu